

KORAKI MORALNEGA ŽIVLJENJA

Bogastvo, izobrazba, družbeni položaj in podobno, nimajo vrednosti, če ni značaja. Značaj je kakor vonj rože; je tisto, kar daje vrednost in ceno. Pesniki, slikarji, umetniki in znanstveniki so lahko velikani na svojem področju, toda brez značaja ne morejo imeti veljavnega stališča. Človek se lahko vpraša ali imajo zares vsi tisti, ki jih današnja družba spoštuje, hvalevreden značaj? Toda, družba je podložna težnjam, ki se spreminjajo iz dneva v dan.

Temeljna narava brezhibnega značaja je večna in ostaja nespremenjena ne glede na spremenljivost družbe. Med lastnostmi iz katerih je sestavljen brezhiben značaj so: **ljubezen, potrpežljivost, strpnost, neomajnost, dobrotelost.** To so najbolj vzvišene lastnosti in jih moramo globoko spoštovati.

V starodavnih časih so svetniki in modreci skrbeli za čistost v mislih, resnico v besedah in pravičnost v dejanjih. Danes pa so ljudje pozabili na človeške vrednote in kažejo živalske lastnosti kot so poželenje, jeza, pohlep in sovraštvo. Čistost srca in nesebičnost sta znamenja človeškega življenja, ki si ga posameznik pridobi po številnih življenjih. Nespametnost, nečimrnost, skopost in podobne lastnosti so ostanki prejšnjih življenj v obliki ovac, bikov ali mačk. /.../ Oseba z nestabilnim umom, ki nenehno spreminja svoje mnenje, kaže lastnost opice iz prejšnjega življenja. Duhovne discipline so posvečene odstranjevanju tovrstnih slabih lastnosti.

V ČLOVEKU JE BOŽANSKA MOČ

Dobrota, sočutje, strpnost – te kvalitete so pokazatelji božanskosti v človeku in vseh drugih. Nežno srce se pogosto obsoja kot šibko, kot strahopetnost in pomanjkanje inteligence; pravijo, da se mora srce utrditi pred usmiljenem in dobrotelostjo, toda ta pot vodi k vojnem, uničenju in propadu. Samo ljubezen lahko podari trajno srečo in mir. Samo nesebično dajanje lahko zmanjša žalost in poveča radost. Ljudje so rojeni zato, da bi sodelovali, pomagali in nesebično dajali, ne pa grabili zase.

Človek je del človeške družbe. Človeštvo je del narave. Narava je del Boga. Človek še ni prepoznal te medsebojne povezanosti. Danes ljudje pozabljajo na svoje dolžnosti. Vesolje je celosten organizem, sestavljen iz medsebojno povezanih delov. Če vsakdo opravlja svojo dolžnost, imajo vsi koristi od tega. Človekova naloga je, da opravlja svoje dolžnosti ne pa da pobira sadove svojih dejanj. /.../ Ko pozabi na svoje dolžnosti, se prične boriti za svoje pravice. Nesmiselno se je boriti za pravice, če zanemarjamo dolžnosti. Ves nemir in spopadi v svetu izvirajo iz tega, da človek ne opravlja svojih dolžnosti. Če bi vsakdo pozorno opravljal svoje dolžnosti, bi na svetu zavladala mir in blaginja.

Ni prav, da službo in družinske dolžnosti vidite kot okove ali navezanost. Morate jih videti kot »duhovno vadbo prilagajanja«. Te dolžnosti so dobre, ker v vašem življenju ohranjajo ravnovesje in vas usmerjajo. Spremembe, ki jih morate narediti v življenju, vaše vsakdanje življenje – vse to je prilagajanje, ki predstavlja duhovno vadbo in ne okove.

Namen vse duhovne discipline je videti dobro, božansko v vsem ter biti zmožen spregledati slabo, zlo. Z božanskega stališča ni ne dobrega ne slabega – vse je božansko. Um pa vidi eno stvar kot dobro in drugo kot slabo, nekaj kot pravilno in nekaj kot napačno. Zato je potrebno izuriti um, da bo videl božanskost v vsakomur in tudi v vsaki težavi.

ZNAK VELIKEGA DUHOVNEGA NAPREDKA

Prvi korak v iskanju svoje duhovne identitete je upoštevanje dejstva, da je vse, kar je žaljivo za vas žaljivo tudi za drugega človeka in vse, kar vas veseli veseli tudi drugega človeka. Zato, storite za druge tisto, kar bi radi, da drugi storijo vam. Odrecite se vsakemu dejanju, ki bi vas prizadelo, če bi ga storil nekdo drugi. Tako boste ustvarili vzajemen odnos in postopno dosegli raven ko se boste v srcu veselili zaradi radosti drugega in pa žalostili, ko bodo drugi žalostni. Tu ne gre za navezanost na ljudi, ki so vam všeč ali na vaše sorodnike; tovrstna navezanost je vendar znak zaslepljenosti. Gre za spontano, neposredno, univerzalno razumevanje tako radosti kot žalosti. To je znak velikega duhovnega napredka. Takrat se val zaveda, da je del oceana, ter, da so vsi valovi samo začasne manifestacije iste vode in so istega okusa kot sam ocean.

Duhovna vadba bo prinesla moč tako, kot vam jo prinese hrana, ko je prebavite ali kot telovadba, ki popestri zdravje. Svetnik Tjagaradža je v svojih pesmih povedal, da je Bog notranje gibalo tako v mravlji kot v celem vesolju. Toda, tudi če se s tem teoretično strinjate, ko vas mravlja ugrizne ne boste rekli, da se vas je dotaknil Bog v obliki mravlje, kaj ne? Velikih resnic ne izjavljajte na glas, temveč s svojim vedenjem pokažite, da jih cenite in, da vas vodijo. Bodite pozorni vsaj na sledeče: **sami ne delajte tisto, kar vas moti pri drugih ljudeh. Ne zahtevajte od drugih, da dosežejo raven, ki jo sami ne želite doseči.** Če živite v skladu s temi dvema načeli si lahko priskrbite Božjo milost tudi če se ne klanjate pred Božjo sliko ali ne sodelujete pri religioznih obredih ali čaščenju.

GOVORITI MANJ, A BOLJ VLJUDNO

Ni bitja brez iskre božanstva. Celo nor človek močno ljubi nekaj ali nekoga. To ljubezen morate razumeti kot odraz utelešenja ljubezni, ki je vaša resničnost; kot Boga, ki prebiva v vašem srcu. Brez tega izvora ljubezni, ki žubori v vašem srcu, sploh ne bi bili sposobni ljubiti. Odkrijte ta izvor, vse bolj in bolj mu zaupajte, razvijte njegove zmožnosti, njegovo vodo napeljte po celem svetu, očistite ga vse umazanije sebičnosti, ne zahtevajte povračila od tistih, ki so ga deležni.

Nekoristno je vpletati se v razprave in spore. Verjemite mi, da človek, ki kriči ni spoznal resnice. Molk je edini jezik razsvetljenega človeka. Vadite zmernost v govoru. To vam bo pomagalo na veliko načinov. V vas bo razvilo ljubezen, saj se večina nesporazumov in sporov pojavlja zaradi nepazljivo izgovorjenih besed. Ko vam spodrsne noga, poškodbo lahko pozdravite. Ko pa vam »spodrsne« beseda bo poškodba na srcu prizadetega skelela celo življenje. Jezik je podložen štirim hudim napakam: laganju, opravljanju, kritiziranju in pretiranemu govorjenju. Morate se jim izogniti če želite ustvariti mir za posameznika in družbo. Vez bratstva bo postala močnejša, če bodo ljudje govorili manj, a bolj vljudno. Zato sveti spisi duhovnim aspirantom svetujejo, da se zaobljubijo molku. Ta disciplina velja tudi za vas, saj ste vsi duhovni aspiranti na različnih delih poti.

Lahko opazite, da se ista skupina ljudi razlikuje po svojih reakcijah in obnašanju, ko se znajde na poroki, v kino dvorani, na razstavi, v templju ali na nogometni tekmi. Na različnih mestih jih vodijo popolnoma različna nagnjenja. Tisto, kar potrebujete na duhovnih srečanjih so budna pozornost, umirjenost in molitvena tišina polna spoštovanja. Tukaj vendar morajo delovati samo oko in uho. Jezik tukaj nima kaj početi. /.../ Na srečanjih posvečenih globljim duhovnim vadbam potrebujemo tišino. Seveda, najboljše je če vedno in na vsakem mestu omejite svoj govor. To je prva vaja, ki jo podajam za duhovni napredek.

- Sathya Sai Baba

(Odlomki iz knjig Sathya Sai Speaks in Moj Baba in jaz)

Vprašanje za premislek:

Sai Baba poudarja ideal razumevanja žalosti in radosti vseh ljudi. Na kakšen način razvijamo in ohranjamo svoje razumevanje drugih ljudi? Kaj pripomore k medsebojnemu razumevanju?